

ПРАВОСЛАВЕН ХРИСТИЯНИН

ВЕСТНИК ЗА ДУХОВНА ПРОСВЕТА
ИЗДАНИЕ НА СЛИВЕНСКА МИТРОПОЛИЯ

Брой 1
Януари 2009, год. XVIII

НИСЪК НА РЪСТ - ВИСОК В ПОКАЯНИЕТО

*Ето, половината от имота си,
Господи, давам на сиромаси и ако
от някого нещо съм взел несправедливо,
ще отплатя четворно*

/Лука 19:8/

**Скъпи в Господа
брата и сестри,**

След земната кончина на една благочестива християнка нейните близки намерили между личните ѝ вещи и една нейна молитва, която ще ви прочета за духовна полза. Може би в тази молитва ще видим себе си или поне част от собственото си духовно състояние.

Ето и самата молитва: "Господи, аз съм най-грешната и негодна Твоя рабиня на земята. Нямам добри дела, вярата ми е слаба и немоощна, покаянието ми е никакво, а и скърби не мога да търпя. Затова единствената ми надежда за спасение е Твоята благодат, Господи. Единственото мое упование са молитвите, които отправят за мен към Тебе Богородица, ангелите, светите. Даром ме спаси, Господи! Не влизай в съд с Твоята рабиня! Дай ми сили да започна нов живот! Помилвай ме, помилвай ме, помилвай ме! Да бъде Твоята воля!"

Тази дълбокосъдържателна молитва е в съзвучие с основната те-

ма на днешния евангелски разказ за Закхей - покаянието! Дълбокото, неотложно покаяние, при което човек чувства своята духовна негодност, желае да се промени и отправя изпълнен с надежда взор към Властелина на човешките сърца - Христос Господ!

В този дух св. Симеон Нови Богослов прекрасно разсъждава: "Трябва да се погрижим колкото е възможно по-скоро да се разчувства нашата душа, да заболедува за своите грехове и да потърси Лекаря на душите и телата - Господа Исуса Христа, и като падне пред Него,

да Го умолява да излекува болестите на нашите души. Тези болести са склонността към богатство, слава и удоволствия, поради което хората стават гневливи, досадни, безчувствени към доброто, лентяи, жестоки, неправедни, тщеславни, горделиви, завистливи, човекомразци и отмъстителни. Какво ще кажеш за всичко това? Малко и нищожни ли са тези душевни болести? Душата, която вярва в Христа, не ги ли чувства и не скърби ли за тях? Напротив, тя трябва да заплаче и да зариде, да въздиша с жаловити вопли, тъй че нашият Лекар, като види това, да се смили над нея и да ѝ даде да види и почувства своите болести."

Точно това сторила душата на Закхей. Тя заплакала, заридала и въздъхнала с жаловит вопъл към Христа: "Ето, половината от имота си, Господи, давам на сиромаси и ако от някогото нещо съм взел несправедливо, ще отплатя четворно (Лука 19:8). Защо Закхей казал тия думи? Защото се уплашил, че след като Господ чул осъждането му от народа - че е грешен човек, ще промени решението си и няма да му гостува. Ала Христос не слуша зли и осъдителни думи на ближнен към ближния. Той казва: "Здравите нямат нужда от лекар, а болните; не съм дошъл да призова праведници, а грешници към покаяние" (Лука 5:31-32).

Чуден човек бил този перихонеец Закхей! Да, грешник бил, но необикновен грешник. Докато всички други грешници бягали от Христа, така както тъмнината бяга от слънцето, грешникът Закхей искал непременно да види Исус. И измислил една хитрост. Понеже бил нисък на ръст и нямало как поради огромната навалица да види минаващия през града Давидов Син, той се покачил на една крайпътна смоковница и със затаен дъх зачакал. Богатият, влиятелният началник се унижил пред хилядите си съграждани и като последния хлапак се покатерил на едно дърво, готов да понесе осми-

ване и присмех, но да види Христа Месията. Той, най-грешният, да види Най-Праведния! И какво е това? Да вярва ли на очите и ушите си? "Исус, като дойде на това място, погледна нагоре, видя го и му каза: Закхее, слез по-скоро, защото днес трябва да бъда у дома ти" (Лука 19:5).

В този момент чудото станало. Христос, Светлината на света (Иоан 8:12), озарил тъмната грешна душа на Закхей и той най-после я видял в нейния истински вид: нечиста, смрадна, сребролюбива, болна дори до смърт. И разбрал, че днешният ден е единственият в живота му, когато той, с помощта на Оня Който сега го зове, ще може да я очисти, да я "облагоухае с живителен дъх" (2 Кор. 2:15-16) и оживотвори чрез сълзите на покаянието. Затова веднага слязъл от смоковницата и с радост повел Христа към дома си. А дом, в който влезе Христос, става дом на благословение и спасение. "Тогавга Исус рече за него: днес стана спасение на тоя дом" (Лука 19:9).

Братя и сестри,

Закхей бил нисък на ръст, но висок в покаянието. Когато Христос отивал в неговия град, той, макар и грешен, не избягал от Него, а пламенно пожелал да Го види. Унижил се и Господ го възвеличил. Раздал по-голямата част от богатството си на сиромаси. Когато го осъдили, че е грешен човек, той не отвърнал на злобата със злоба, а отправил ума, чувствата и волята си към Съдията на вселената - Христос Бог. И което е най-важното: сторил моментално покаяние, придружил словесното си покаяние с покаяние на дело. От сребролюбив станал нестяжателен, от погиващ станал спасяващ се... Колко много поуки за нас, нереализиралите се Закхеевци! Но дерзайте! Бог не изисква от нас да раздадем половината от имуществото си. В замяна на това нека от днес удвоим сълзите на покаянието си. Бог не търси от нас четворна отплата в полза на

ония, които сме ошешили. Вместо това нека станем четири пъти по-добри от вчера, от оня ден.

Господи Исусе Христе, Сине Божий, минавай по-често и по улиците на нашия град, на нашата страна! Дарувай ни, Господи, да Те виждаме, по-

качени на духовната смоковница на покаянието. И тогава вдигни Божествен взор и към нас и ни кажи, че искаш да дойдеш в дома ни, в дома на сърцето ни, за да изречеш: "Днес стана спасение на този дом". Амин.

Иван НИКОЛОВ

В КАКВОТО ВЯРВАТЕ - ТОВА ЩЕ ПОЛУЧИТЕ

О, свети угодниче Божий, свещеномъчениче Киприяне, бързи помощниче и молитвениче за всички, които прибягват към тебе! Приеми от нас, недостойните, това хваление; изпроси от Господа Бога подкрепа в немощите, утешение в скърбите и всичко, което е полезно за нашия живот; възнеси към Господ твоята благомощна молитва, да ни предпази от греховни падения, да ни научи на истинско покаяние, да ни избави от дяволския плен и от всякакви действия на нечистите духове и да укроти тези, които ни обиждат. Бъди ни крепък защитник от всички видими и невидими врагове; дай ни търпение в изкушенията и в часа на смъртта ни предпази от мъчителите на въздушните митарства, та водени от теб, да достигнем Горния Иерусалим и да се сподобим в Небесното Царство заедно с всички светии да славим и възпяваме пресветото име на Отца и Сина и Светия Дух во веки веков. Амин.

(Молитва към свщмчк Киприян)

Вярата без знание бързо се превръща в суеверие, т.е. в някаква странна смес от псевдорелигиозни възгледи, където има място и за ангелите, и за бесовете, и даже за Господ Бог, но отсъства разбирането за покаяние, борбата с греховете, промяната на начина на живот.

Суеверно мислещият човек усеща себе си така, сякаш се намира в центъра на

всемирната борба между доброто и злото; сякаш неговото лично благополучие зависи от това, доколко успешно той ще съумее да се защити от злите сили. Така разбирането за Божията воля, за Божия Промисъл и Неговото допущение са напълно чужди на суеверието.

Суеверният не знае и не иска да знае, че скърбите и страданията по Божие допущение са могъщо възпитателно средство, благодарение на което човек става способен да осъзнае своята немощ, да почувства необходимост от Божията помощ, да се покае и да промени своя живот. Независимо от това по какъв начин тези скърби ни посещават: чрез болест или загуба на близък, в резултат на нещастен случай или чрез врачуването на магьосници.

Да, връзката със сатанинските сили под вида на магиите, врачуването и баенето съществува от древни времена и да се отрича е все едно да отричаш съществуването на самия княз на тъмнината - дявола. Но тяхното негативно влияние върху нас е възможно само по Божие допущение и винаги има изцяло конкретна цел - укрепване на човека във вярата и осъзнаване, че само Бог е нашият единствен Застъпник.

Църковното вероучение ни насочва към борба със силите на злото, а суеверието не вярва в действителността на тази борба. Както и в самата сила на доброто. Това е неверие.

Бог е премъдър и милосърден, дяволът е хитър и коварен. Да, много предсказания се сбъдват, гадания се осъществяват. Но Господ ни е предупредил: "Нека ви бъде според вярата ви." В каквото вярвате, това ще ви води по вашия жизнен път. Това е очевидно. Господ ежедневно и ежедневно изпитва силата на нашата вяра в живота, в делата и постъпките чрез нашата реакция на събитията, които ни се случват и около нас. Ако вярата бъде сведена до сеуверие, то Господ често допуска да се изпълнят тези предсказания, а гледачките чрез магиите и баенето да извършат своето действие, за да се вразуми маловерец, да му се отворят духовните очи за греховете му, страстите и пороците, да се очисти от лошите неща. Там е бедата, че суеверният не иска да осъзнае това - напротив греховният начин на живот напълно го устройва и той не иска да го променя. Затова и в него възниква лукавата мисъл: "Това са ми го направили."

Освен това, суеверният мисли, че ако чрез едно тайно действие в неговия живот са навлезли беди и скърби, то с други отделни действия всичко ще бъде поставено на място и занапред ще заживее, продължавайки по същия греховен начин, т.е. ще се опита да намери "контра-заговор".

Тук е необходимо да обърнем внимание на тези, които разпространяват суеверията в нашата страна. Процентът на неграмотните старици в тази работа е много малък. Ново поколение служители на сатаната "се трудят" на тази нива, които подтиквават народа към духовната пропаст. Това е на всички известната армия от врачки, магове, екстрасенси, парапсихолози, целители, астролози, предсказвачи, гадатели, прорицатели, лъжемесии и лъжепророци, хипнотизатори и номеролози, сектанти и просто сатанисти. Списъкът на самозванците може да продължи, но няма гаранция, че днес няма да чуем за нови. С какви ли не "чудеса" се опитват тези слуги на тъмнината да подкрепят своите пълномощия! Изцеления пред изумените тълпи, предсказване на бъдещето, решение на семейни конфликти, любовни затруднения и други подобни.

Използват всякакви методи, за да внушат доверие! Тук е и лъжата, че имат бла-

гословението на свещениците или дори на православните архиереи.

Защо го правят? За да объркат хората. Първо, се създава илюзия за сътрудничество на гледачката с Църквата, второ - внушава се мисълта, че тя е подвластна на добрите, светлите сили и трето - постига се най-главната цел на сатанистите: потъпкване и оскверняване на светините.

Множество статии и книги, разобличаващи тайните замисли на безбожния сатанински фронт, вече са написани, множество доводи и потвърждения от Священото Писание привеждат техните автори за пагубността на подобна връзка с дявола.

Божествената вяра изисква човешката воля да се подчини на Божията. "Да бъде Твоята воля" - четем в молитвата "Отче наш". Вярата в екстрасенса му позволява да зароби нашата свободна воля с помощта на тайни магически действия, в резултат човек губи свободната си воля. По този начин тъмните сили получават достъп до душата на жертвата на суеверията.

Даже Бог - Творецът и Подателят на живота - не нарушава свободата на нашата воля. "Ето стоя и хлопам", казва Той и влиза само в откритото, чистото, вярващо сърце. Сатаната е готов да общува с всякакви човешки злини във всякакъв вид. Врачките отдават своята душа в ръцете на дявола и още тук, в този живот стават чеда на погибелта и проклятието. А магическа сила получават, ако дадат обет да погубят и други хора. Точно затова са толкова хитри и изострени средствата и методите на магическото въздействие. Точно затова гледачките спекулират с болестите и скърбите на нещастните хора, като разчитат, че те ще поискат да се излекуват при каквито и да е условия, само да е по-бързо, а покаянието е дълъг и продължителен процес.

Маскирайки се, магьосниците често говорят, че има черна магия, а казват че те правят само бяла. На практика за християнина е ясно, че магията е една - дяволска и в тъмната област няма никакви цветове различия. Екстрасенсите се опитват да убедят всички, че тежките последствия от екстрасензориката - загуба на разсъдъка, душевно разстройство, депресии и много други - това е резултат от неквалифицирани

действия на любители. Ето ние, казват, сме професионалисти, ние сме учили. Даже се създава някакъв ореол на научност, на магьосничеството се придават научни термини: парапсихология, дианетика, телепатия, астрология...

Страшното явление на служението на дявола става всекидневие. Гледачките излизат по радиото, по телевизията. Други се хвалят, че са потомствени врачки от деди и прадеди. Печата се огромна литература, реклама, има училища за магьосници и екстрасенси. Това обстоятелство говори само за себе си. Използват се привидно невинните и безобидни грехове на суеверието, вярата в гадания и други подобни, врагът

на човешкия род продължава своето разрушително шествие. Много кратка е тази връзка между вярата в черна котка, да чукаш на дърво, урочасването и прякото служение на сатаната.

Православната Църква предупреждава: Общението и лечението при екстрасенси, лечители, гадатели е вредно за вашето здраве.

(Листовка на православния клуб при неделното училище към Киевската Духовна Академия и Семинария (Свето-Успенска Киево-Печарска Лавра)

Превод: свещ. Георги Десподов,
Веселина Десподова
(Православие БГ)

ШЕСТИЯТ ЦЪРКОВНО-НАРОДЕН СЪБОР ЗАВЪРШИ

През 2008 г. се проведе дългоочакваният и няколко пъти отлаган Шести църковно-народен събор. Разделен на три работни сесии /14-17 май, 6-12 октомври и 9-12 декември/, съборът се проведе в Рилската св. Обител и прие нов устав на Българската православна църква. Съгласно действащия устав право на участие в събора имаха 164 делегати. Това са Българският Патриарх, всички Митрополити и епископи на действителна служба в БПЦ, по 8 представители на всяка една от епархиите в това число и на задграничните епархии в Западна Европа, в Америка и Австралия, по 1 представител на ставропигиалните манастири, по 1 представител на висшите и средни богословски училища както и 10 делегати - предимно експерти и изявени духовници, избрани от събора. На първата сесия се регистрираха 158 делегати, който кворум, при плаващо мнозинство, се запази и през трите сесии. Съборът се председател-

стваше от Негово Високопреосвещенство Сливенският Митрополит Йоаникий, който въпреки някои опити да се компрометира работата на събора, се справи отлично с възложената му задача.

Делегати на Шестия църковно-народен събор от Сливенска епархия бяха: Негово Високопреосвещенство Митрополит Йоаникий, ставрофорен иконом Панайот Чакъров, архиерейски наместник в Ямбол; протоиерей Иван Стойков от Поморие, протоиерей Николай Ключков от Елхово, свещеник Янко Донев от Ямбол, Стоян Гарджев от Сливен, адвокат Рубен Славчев Николов от Бургас, д-р Михаил Любенов Жечков от Сливен и Вълкан Янев, Секретар на Митрополията.

Съгласно действащия Устав и Закона за вероизповеданията Самоуправляемата Българска православна църква под името Патриаршия е единна и неделима. Тя е отделен член на Едната свята, съборна и

апостолска църква. Основа на устройството и управлението ѝ са Свещеното Писание, учението и каноните на Вселенската църква и нейния устав.

Уставът е основният нормативен документ, от който се ръководи и води своя текущ живот Църквата. Той е конституцията на Българската православна църква.

Първият устав на БПЦ е съставен след учредяването на Българската Екзархия на църковния събор през 1871 г. и е известен като Екзархийски устав. Участник в този църковен събор е бил и видният сливенски възрожденец и поет Добри Чинтулов. С този устав е бил уреден статутът и дейността на новоучредената Екзархия в пределите на Османската империя.

След освобождението на България се наложило да бъде регламентирана дейността на Българската Екзархия в Третото Българско царство. За тази цел през 1895 г. е бил преработен екзархийският устав от 1871 г. и пригоден към условията за дейност на Църквата в свободното вече Българско царство. Този устав е с правомощия до 1950 г., когато е приет сега действащият устав на БПЦ.

Шестият църковно-народен събор положи голямо усърдие при осъществяването на поставената му задача в продължителен труд и често в напрегната, но градивна обстановка постигна изключително важна придобивка за светата ни Църква - нейния нов устав, чрез който се урегулира вътрешно-църковният живот и отношенията с държавните институции.

Уставът съдържа 265 члена и е разделен на шест части. Всяка една от тях е разделена на глави, а главите на раздели. Първа глава урежда устройството на Българската православна църква и нейните подразделения както и правомощията на управителните органи. Втората част урежда всички въпроси относно Църковния съд. Това са устройството, църковно-съдебните дела, църковно-наказателните дела, църковните провинения и църковните наказания както и църковно-имуществените спорове.

Новото в устава са трета, четвърта и пета глава. Трета глава обхваща поощренията на църковните служители и дисциплинарната и имуществената им отговорност. В четвърта глава са включени особените правила относно правното положение на служителите на Българската православна църква, издръжката на Църквата, бюджета, отчетата и финансовия контрол. Новото, което приеха делегатите е, че се създава единен консолидиран бюджет на БПЦ, от който ще се изплащат възнагражденията на свещенослужителите в цялата страна. Пета глава също е нова. Тя съдържа правила за създаване на единен регистър на имотите на БПЦ. В шеста глава са включени печатите на църковните подразделения. Новото тук е, че Българската православна църква ще има свое знаме и герб. То ще бъде зелено, на което със златист цвят е изобразен храм с три купола, увенчан с архиерейска корона, от двете страни с дикири и трикири и с надпис: "Българска православна църква - Българска Патриаршия" и трите години на въздигане в ранг Патриаршия на Българската православна църква: 927, 1235 и 1953 г.

Уставът завършва с приетите допълнителни, преходни и заключителни разпоредби.

Новият устав ще влезе в сила след отпечатването му в извънреден брой на "Църковен вестник", което трябва да стане в едномесечен срок от приемането му.

В края на своята работа съборът прие изявление до православно изпълнение в България и извън нейните граници, в което между другото се казва: "Съборът изразява надежда, че новият устав на БПЦ ще допринесе за укрепване на единството и единодействието в живота на светата ни Църква, ще уреди важни моменти от финансово-стопанската ѝ дейност, ще даде възможност за предприемането на полезни инициативи по оползотворяване на църковното имущество, ще отговори на съвременните изисквания и очаквания на нашето православно християнско общество."

УВАЖЕНИЕ КЪМ ПРЕДАНИЕТО

Много свети мъченици, когато не знаели догмата, казвали: "Вярвам в каквото са поставили Светите Отци." С тези думи полагали свидетелство за вярата си. Такъв човек не знаел да поднася на гонителите си доказателства за своята вяра и да ги убеждава, а просто имал доверие на Светите Отци. Неговата мисъл била: "Как да нямам доверие на Светите Отци? Те са били и по-опитни, и по-добродетелни, и свети. Как да приема едно безумие? Как да търпя някой да хули Светите Отци?"

Нека имаме доверие в преданието. Днес, за нещастие, влезе духът на европейската толерантност и вече не се сочи доброто. Хората искат да демонстрират възвишеност и в крайна сметка тръгват към поклонение на дявола в най-открития му вид. "Трябва да съществува една религия", казват те и искат да уеднаквят всичко. Идваха при мен едни хора и ми казват: "Нека тези, които вярваме в Христа, да направим една религия." Отговорих им: "Това е все едно да ми кажете да смесим златото с мед: имаме чисто злато от едната страна от друга - отделените му примеси, а пък ние да ги разбъркаме пак и да ги направим едно. Питайте някой златар: "Става ли да разбъркаме баласта със златото?" Толкова борба се е водила, за да блесне догмата. Светите Отци са знаели защо са забранили връзките с еретици. Днес казват: "Да съмолитстваме не само с еретици, но и с будисти, и с поклонници на огъня, и с демонопоклонници. На такива съмолитствания и събрания трябва да има и православни. Просто едно присъствие." Какво присъствие? Решават всичко с логиката и оправдават неоправдаемото. Европейското мислене счита, че и духовните въпроси могат да влязат в Общия пазар.

Някои православни с по-повърхностно отношение, в желанието си да представят вярата по-показно или пък "мисионерски", свикват конгреси с инославни, за да вдигат повече шум и да правят впечатление, мислейки че ще лансират Православието, като станат "на салата" с пустославните. След тях се появяват и свръхрехвостните, като заемат другата крайност - хулят тайнствата на новостилците и силно скандализират душите, които имат благочестие и православна чувствител-

ност. Инославните пък, от друга страна, идват на конгресите, слушат, взимат онова, което намират за добър духовен материал в православните, прекарват го през собствената си фабрика, слагат собствена боя и фирма и го представят за оригинал. А странният днешен свят се трогва от такива чудновати неща, след което още повече се разрушава духовно. Когато му дойде времето обаче, Господ ще даде на света хора като Марк Ефески и Григорий Палама, които ще съберат всички скандализирани наши братя, за да изповядват Православната вяра, да затвърждават преданието и да дават голяма радост на нашата Майка, Църквата. Ако живеехме по светоотечески, щяхме да имаме духовно здраве, за което биха ни завидели всички инославни, биха оставили болестните си заблуждения и така щяха да се спасят дори без проповед. Сега не се трогват от светоотеческото ни предание, защото искат да видят и нашето синовно придържане към него, действителното ни родство с нашите светии. Всеки православен носи задължението да събужда у инославните положително безпокойство, за да разберат, че се намират в заблуждение и да не се лъжеуспокояват в мислите си, нито пък да се лишават в този живот от богатите дарове на Православието и в другия живот - от още по-големите и вечни Божии дарове. При мен идваха няколко деца католици с много добро разположение, готови да познаят Православието. "Искаме нещо да ни кажеш, за да ни помогнеш духовно", обясниха ми те. "Вижте, отвърнах аз, вземете първо една църковна история и ще видите, че някога сме били заедно, вижте също и докъде сте стигнали след това. Ще ви помогне много. Направете го и другия път ще си поговорим повече."

Някога човек е могъл да уважава нещо, защото е било на дядо му и го пазел като скъпоценност. Познавах един много добър адвокат. Къщата му беше проста и носеше отмора не само на него, но и на посетителите му. Веднъж той ми каза: "Преди известно време, отец, моите познати ме подиграваха за старите мебели, които имам. Сега идват и им се възхищават, защото са антики. Аз ги ползвам и им се радвам, защото ми напомнят за баща

ми, майка ми, дядовците ми и това ме трогва. Онези пък събират различни старини, правят салони като вехтошарници, за да се забравят в тях и да загърбят някак светското си напрежение."

В старо време човек е пазел и най-малката златна монетка като истинско състояние, стига само да е била от майка му или от дядо му. Днес, ако някой има от дядо си стара златна лира и тя е със сто драхми по-евтина от някоя викторианска лира, да речем, ще я даде, за да я смени. Не зачита нито майка, нито дядо. Навлиза този европейски дух и лека-полека ни повлича изцяло.

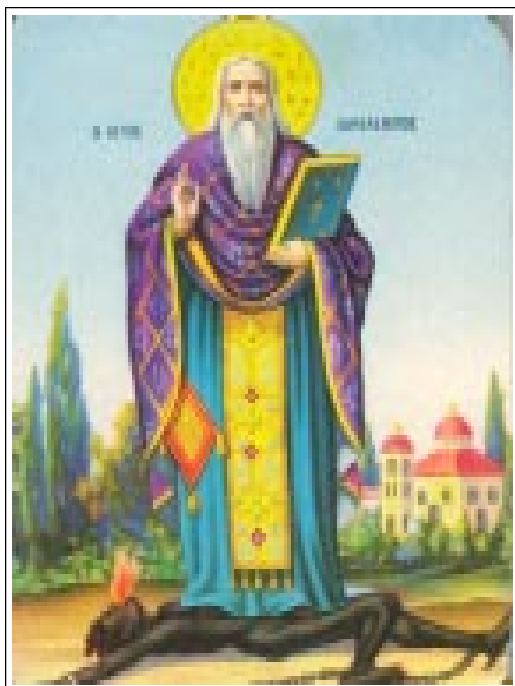
Спомням си, когато за първи път отидох в Света Гора при послушниците на един старец. Сред тях имаше и едно старче с голямо благочестие. Пазеше "от дядо на дядо" не само калимавките от "наставниците си", неговите предшественици, но и калъпите, с които са били правени. Имаше стари книги и разли-

чни ръкописи и ги пазеше красиво подредени в библиотеката, която държеше добре затворена, за да не се прашат. "Аз не съм достоен да чета такива книги", казваше той. "Ще чета другите, по-простите: "Патерика" и "Лествицата." Дойде по-късно един млад монах, който така и не успя да се задържи на Света Гора, и му каза: "Защо събираш тук такива боклуци?" Взе калъпите и ги изхвърли, за да ги запали. Разплака се нещастният старец: "Това е от дядо ми", каза му той. "Какво ти пречи? Имаме толкова стаи, остави ми поне едно ъгълче." От благочестието, което носеше, пазеше не само книгите, скъпоценностите, калимавките, но още и онези калъпи! Когато има уважение в малкото, има много уважение и в голямото. Няма ли уважение в малкото, няма го и в голямото. Ето така съхранявали преданието Отците.

Превод от гръцки език:
Владимир ПЕТРОВ

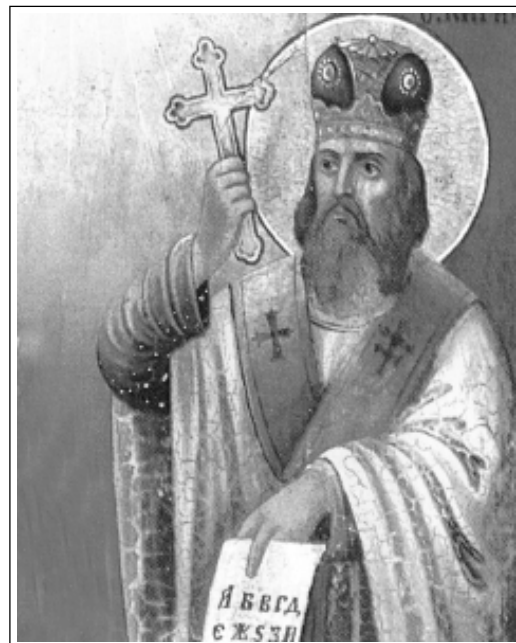
Св. свщчк Харалампий

/10 февруари/

Успение на св. Кирил Славянобългарски

/14 февруари/

"ПРАВОСЛАВЕН ХРИСТИЯНИН" - издание на Сливенска Митрополия

Редакционен колектив:
Сливенски Митрополит ИОАНИКИЙ,
иконом Борис БЕРОВ, иконом Панайот
ЧАКЪРОВ, Вълкан ЯНЕВ.
Редактор Димитър ПЕТКОВ.

Адрес на редакцията: 8800 - Сливен
площад "Хаджи Димитър" 5
Сливенска Митрополия.
Телефон 62-56-21.

Банкова сметка 1000121215 - ДСК Сливен.

Предпечатната подготовка и печат ИК •ЖАЖДА• Сливен.